

KIS LAP

1904. január 31-én

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

IBOLYKA. (Lásd a 69. lapon.)

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

III-ik
FEJEZET.

(Folytatás.)

Bottyán János.

CSIPERKE Márton uram koresmája a leghiresebb koresma volt ez idétt Komárom városában. Nem a boráról s nem is a koresmáros barátságos vendégszeretetről, hanem inkább arról, hogy ebben a koresmában vala a legtöbb verekedés esténkint, mikor is a császári német katonaság: muskétások, pattantyusok, dragonyosok letelepedtek valamelyik hosszú asztal mellé s egy messzely bor mellett elüldögéltek vagy másfél óráig.

A Csiperke Márton uram koresmájának pedig az volt a másik nevezetessége, hogy abban *egy* hosszú asztalnál több nem volt. A magyar katonák pedig, jórészt esallóközi lovas vitézek, a világerért sem ültek volna ahoz az asztalhoz, amely mellett német katona üldögélt. Vagy állva kellett hát maradniok, vagy pedig el kellett szólítaniok az asztal mellől a németet, ami soha sem ment valami nagyon barátságosan, hanem mindennap szörnyű verekedések okozójává lön. Utoljára is a német muskétások a Csapó-utca porában szedték föl magukat és lószőr-forgós csákóikat, mivel hogy a lovas legények, ha kidobták a németet, utána hajították a csákóját is, hogy legyen mivel megsüvegelni a jó szerencsét, mely az utcára szállítá.

Ha pediglen Csiperke Márton uramat megkérdezzék, miért nem állít föl még egy hosszú asztalt a koresmájában, hogy a jövőben a magyar katonának s a németnek is legyen benne helye, a koresmáros ravaszán hunyorítván szemével, így szólt:

— Nem lehet ám azt, mert hogy sokkal különb verekedéseket csinálnának vitézlő uraimék, ha egyidőben ülhetnének a koresmában. Így elvégzik a dolgot öt perc alatt, míg amugy fél éjjel is kaszabolnák egymást. Másodszor pedig már csak megmaradok az egy asztalnál, mert én is szeretem, ha a német repülni tanul.

Hát éppen ebbe a koresmába talált megszállni a séllyei portás, aki, miután az egész napi lovaglásban elfáradt, bekötötte lovát az istállóba, maga pedig belépett az ivóba, ahol akkor már javában iszogattak a magyar katonák, miután vagy tíz németet kihajítottak az ajtón.

Janesi egyenest a hosszú asztalhoz lépett, megemelinté süvegét s szerencsés jó estét kívánt.

— Edd meg öcsém, ha jó! mondta egy öreg huszár tréfásan.

— Köszönöm a szivességét vitéz uram, felelte Janesi. Bizony olyan éhes vagyok, hogy ha egyebet nem adnak hamarjában, fölfalom én még kendet is.

— Más legény kell ám ahhoz! vágta vissza a huszár s nagyot pödört a bajszán. Olyan tejfeles-száju koromban, öcsém, otthon maradtam az édes anyám szoknyája mellett.

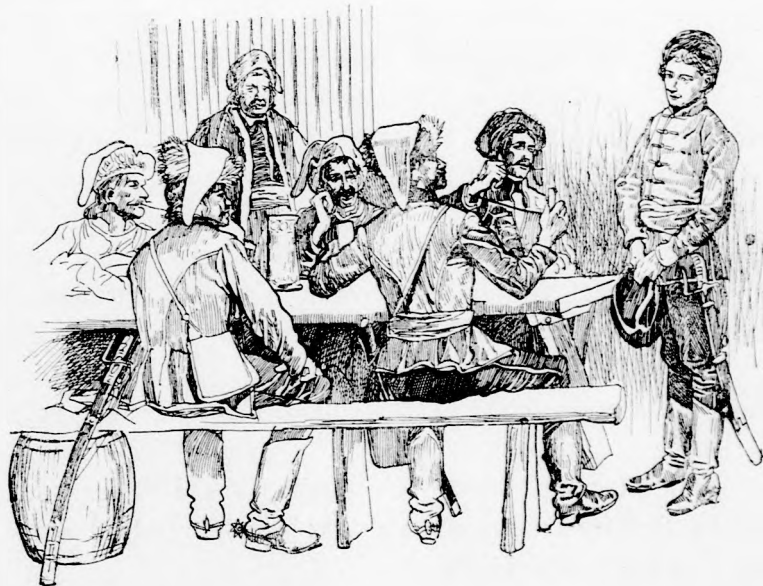
— Bizony jól tette kigyelmed, vágott vissza Janesi; azért is öregedett meg közhuszári rangban.

A huszárok nevettek. Az öreg huszár is nevetett, rábámult a gyerekre s inkább tréfálkozva, mint sértődötten így szólt neki:

— Hát te talán generális leszel öcsém?

Janesi nagyon komolyan nézett az öreg huszárra, aztán hirtelen kigyulladt a szeme. Érezte, hogy szíve hevesebben kezd verni s a szó csakugy fojtogatja a torkát. Lassan kezdte szólni hát s ezeket mondta:

— Nem bannám én vitéz uram, ha egész életemben közhuszár maradnék is, csak esákó lehetne már az én fejemen is és ilyen kard az oldalomon. Ha mehetnék hadba, háboruba én is, ha nekem is szólna a trombita, mint kigyelmednek. Bannám is én,

ha olyan dolgom volna, mint a kend lovának, csak már mehetnék én is.

A huszárok bámulva nézték a fiut, figyelték szép kerek arcát, szeme villámlását s érezték, hogy ez a fiu most kiönti, amit a szívében rejtegetett.

— Új le öcsém, mondta most az egyik huszár. Aki szereti a kardot, az már közibénk való.

— Köszönöm jóságukat, mondta Janesi s leült közéjük. Csiperke Márton uram egy messzely bort tett eléje, hamarosan kiment a konyhára, hogy hozzanak be egy darabot a peesenyéből, aztán maga is oda állott az asztal elé s kíváncsian nézegette a fiut.

— Aztán honnan jössz te fiu? kérdezte most Csiperke uram.

— A biblia mellől, a kapu alól.

— Érti az ördög! mondja Csiperke uram tünődve. És mi vagy?

— Aligha nem huszár ettől a peretől fogva.

A koresmáros a bajuszával babrált. Egy kiesinyt szégyelte, hogy ez a fiu így kifog rajta. De azért csak tovább kérdezősködött.

— És mi voltál ez ideig?

— Ez ideig? kérdezte Janesi. Eddig is huszár voltam. Párnás széken lovagoltam, egy nagy kules volt a fegyverem s egymagam őriztem a vár kapuját éjjel-nappal.

De már erre Csiperke Márton is meg akarta mutatni, hogy neki is helyén van az esze s így szólt:

— Talán bizony ajtónálló voltál a török szultán portáján?

— Az, felelé Janesi, a séllyei papok kollégiumában. A kapuszin alatt lestem, mikor kopogtatnak a kapun. Unalmamban madarakat ettettem s majd kirugtam a ház falát, amikor lovas katonaság vonult el a portánk előtt.

— S most mi járatban vagy? kérdezte tovább a koresmáros.

— Most irást hoztam Kolinovics tisztelendő uramtól Hofkirchen gróf várparanesnok urhoz, és, ha őt meg nem lelném, Száky Dénes főhadnagy urhoz.

A katonák most összedugták fejüket. Közelebb ültek egymáshoz és suttogva kérdezték tovább:

— Hofkirchenhez? Te? No öcsém, szedd össze minden eszedet, ha Hofkirchen ezredessel akarsz beszélni. Tudsz-e németül?

— Tud ám a leveli-béka.

— Hát diákul tudsz-e?

— Mint a vízfolyás.

— Akkor legokosabb lesz, ha diákul szólitod meg és eltagadod, hogy magyarnak születted. Nem szivelheti a magyart, s ha azt hallja, hogy a török száz falu magyarját üzi jobbkez felől: balkéz felé indul, csak hogy ne kelljen segítenie a magyaron.

Janesi gondolkodott.

— Pedig, mondta, éppen azért jövök, hogy az ujbári kajmakám ellen kérjek segítséget. A kajmakám egy pár rongyos csavargóját küldte ellenünk, el akarta foglaltatni velük a séllyei iskolát, hogy a lovaikat oda kössék be télire. Hát bizony kihordtuk a törököt a házunkból, ki is poroltuk, amit aztán avval hálált meg, hogy fölégette a kömlődi házakat, agyonverte a parasztokat, nem kimélt sem asszonyt, sem gyermeket.

(Folytatása következik.)

I B O L Y K A.

(Képpel a címlapon.)

*Van egy kis lány, úgy hívják, hogy: Ibolyka
Olyan mint a kikeleti ibolya . . .
Tekintete oly jóságos,
Mosolya oly gyermeteg!
De szeretnék ilyen lenni,
De szeretnék, gyermekek!*

*A ruhája látnátok mi' takaros!
Szive-lelke látnátok, mi' aranyos!
Mennyi jóság, mennyi áldás
Árad szerte belőle!
Kutya, macska megszelidül
S jó barát lesz előtte!*

*Kutya macska mind egyaránt szereti,
Mind a hányat két kezéből eteti.
Beszél velük jóságosan,
Simogatja édesen;
Ha állat is, ha szegény is,
Ne maradjon éhesen!*

*Este aztán, ha lefekszik csendesen,
Kis imáját elrebegi kedvesen:
»Tartsd meg Isten jó szüleim,
S halld meg imám odafenn:
Ne legyen több bán és bánat
E világon sohasem! . . .«*

*S éjszaka hogy semmi baja ne legyen,
Ezer tündér takargatja melegen.
Csicsgatja, őrizgeti,
Melengeti gondosan:
Aki anyyit boldoggá tesz,
Hadd álmodják boldogan!*

*. . . Bizony mondom, helyre kis lány Ibolyka!
Olyan, mint a kikeleti ibolya . . .
Jóságával, szépségével
Legyen tele lelketek!
Jóságában szépségében
Sok örömet leljetek!*

Szírtes Artur.

A Z I S K O L Á B Ó L.

Hol van az iskola?

A tanító arról magyarázott a gyerekeknek, hogy milyen épületek szomszédságában van az iskola. E végből kérdéseket intézett egyik növendékéhez:

— Hol van a mi iskolánk?

— Az iskola-udvarban.

— És hol van az iskola-udvar?

— Az iskola körül.

— Jó, jó; de ha egy idegen jön a városba és azt kérdi tőled, hol van az iskola, mit felelsz neki?

— Azt, hogy az iskola az iskola-udvarban van.

— Már most mit csinálsz, ha azt kérdi: hol van az iskola-udvar?

A gyerek egy pillanatig gondolkozott, aztán így szólt:

— Akkor azt mondom neki: jöjjön velem, bácsi, mindjárt megmutatom, hol van.

Az átlátszó tárgy.

Tanító. — Mondj egy tárgyat, amely átlátszó.

Károly. — A kulcslyuk.

AZ ÖRDÖG KOMÁJA.

Irta Mendelényi Béla.

NAGYON régen, nagyon messze innét élt valahol egy szegény napszámos ember. Egy lapátja, egy kapája, ország-on-világon semmi ennél többje. Bizony sokat megkilincsel, topogott, míg itt-ott egy kis munkát kapott. Meg aztán ha öreg estig görnyedt is a háta a sok munkába, bizony nem keresett annyit, hogy tizenkilenc gyermekét jól tarthatta volna belőle. Pedig lám még egy huszadik is volt, már mint gyerek, s ez is csak ugy megsitt-rítt a falatért, mint a tizenkilenc bátyja-nénje.

Igyen volt a szegény napszámos ember sora: több gond, mint öröm. Hát egyszer csak születik ám megint egy gyerek.

— No, ez is megvolna! sohajt a szegény ember. Már most csak koma kéne.

Azzal sorra járta a szomszédokat, hogy ki vállalná a tisztséget. De bizony hiába járt; mert ki erre, ki arra. Akit meg elő-

talált — vagy fele falu — bizony komája volt ugy is. Már most szegény feje merre kerüljön, mit tévő legyen.

Ahogy menne, mendegélne, kiért bizony az erdőbe. Ott, hogy buslakodna, sohajtozna, csak elibe bucskázik egy csunya szerzet, már inkább bak-kecske volt, mint ember, és rákiált:

— Mi lelt, te szegény ember? Talán bizony koma kéne?

— Az nekem! mondja a szegény ember. Tán bizony tudna valakit kigyelmed?

— Hát hiszen akadni csak akad. Aztán fiu-é vagy leány?

— Fiu, fiu; éppen a tizenötödik.

— No, hát ne kereskedj tovább, ihol vállalom a komaságot.

— Megköszönöm irántam való jószágát, de hát kit tisztölhesek személyében?

— Ne legyen arra semmi gondod. Majd megtudod hét év multán. Mert akkor eljövök a keresztfiamért. Most nesze egy zacskó arany. Mától egy esztendőre ezen a helyen találsz a másikat. Két esztendőre a har-

madikat. Szóval, minden évben egyet. De ez csak a foglaló. Hét év múlva annyi aranyat adok, amennyit a keresztfiam nyom; de őt elviszem magammal. Áll az alku?

H'ásze, gondolta a szegény ember, húsból egyet miért ne? Azzal csak beleparolázott a furcsa ember tenyerébe.

Hej! . . . olyat csattant, mint itélet napkor. Az idegen meg hipp-hopp! . . . úgy eltűnt, mint a pára. De a helyén, ott a fű között, bizony egy zacskó arany volt.

A szegény ember se sokat álmélkodott, csak felkapta a zacskót s azzal vigan indult haza fele.

De csodálatos! Amint fogyott előtte az ut, azon szerint fogyott a jó kedve is. Mire haza ért, bizony alig-alig mert eléállani az ujsággal. De a felesége fakgatására csak elmondta mégis, hogy így és így járt.

No lett erre zene-bona! Az asszony meg a sok gyerek egyben sirva fakadt és mind körülállták a legapróbbat, mint ha attól féltenék, hogy már is jön érte az a fura ember.

— Hej, hogy ezt köllött megérnem! kiabált az asszony. Hát volt kendnek lelke, hogy tulajdon gyermekét eladta az ördögnek?

— Ördögnek? hüledezett a szegény ember. De iszen, anyjuk, futok is vissza a pénzzel, de nyomban.

Azzal szaladt, meg sem állt az erdőig. Ott aztán levágta a zacskót a földre és visszatért a kunyhójába.

Itthon meg már nagy zsinatot talált, valóságos bucsujáró-hely lett a kunyhó, amint hire futamodott a szegény ember esetének. Szomszéd szomszédnak adta a kilincset, s az volt boldogabb, aki többet sopánkodhatott.

— Na, ott hagyta ked azt az átkozott pénzt? kérdezték a szegény embert, amint benyitott.

— Ott én, azon a helyen, ahol kaptam, verje meg a csoda! Odáig futottam, meg vissza, szinte elfullasztott a meleg.

Azzal aztán levágja a süvegét a padkára. Hát uram én Istenem, csak megsörren ám a süvegben a zacskó, telis-tele arany-

nyal. A szegény embert pedig még a hideg is kirázta ijedtében.

Lett erre zajgás, szörnyüködés.

— Attól ugyan nem szabadul kend! Még ha elássa, se marad a földben! kiabálták a népek. Aztán ki erre, ki arra, de bizony nem igen maradt belül senki.

A szegény ember pedig majd kezét-lábát meg nem ette a nagy gondban, hogy mi lesz már, hogy lesz már. Ment fűhöz-fához. Tanácsot kért még az utszéli kórótul is, de csak mind a fejét csóválta, de csak nem tanácsolt egyet egy is.

Hogy aztán végig járt országot-világot és megkerült haza fáradtan, bánatban, csak elé találja ám a harangozót.

Ennek is elmondaná már a sort, de a harangozó csak legyintett a kezével.

— Ide azt a zacskó aranyat! A többit meg csak bizza kend ide.

Na, örült a szegény ember s át is adta azon nyomban a zacskót.

A harangozó pedig vitte a zacskót, le egyenest a kriptába és ott eldugta. Ezen szerint tett azután évről-évre. És az idő csak telt. A kis gyerek meg egyre nőtt, egyre emberedett. Olyan eleven, virgonc kis jószág még alig akadt a környéken, mint ez. De mentül szebb lett, mentül virgoncabb, a szegény ember azon való módon egyre jobban elszomorodott. Mert hejh! . . . a hetedik esztendő lejárt közel volt ám.

Számolgatta is egyre: két hónap, már csak öt hét, már csak három . . . Uram Isten, most már csak kettő.

Hiába, a nap eljött: már mint a hetedik esztendő napja.

— A szegény ember házában mint ha temetésre készülődtek volna, akkora volt a szomorúság. De még csak a golya sem kelepelt a kéményen.

A szegény ember pedig ünneplőbe öltözött, vagy mit is beszélek? . . . kifordította a szűrét, felkötötte a legjobbjik bocskorát s azzal kiballagott az erdőbe.

Alig hogy a régi találkozó helyre ért, csak elébucskázik ám az ördög, mert valljuk meg: csakugyan az volt.

— Hát eljöttem, kezdte nagy szorongva a szegény ember.

— Hát a gyerek?

— Melyik gyerek?

— A keresztfiam.

— Ahán! Hát bizony elhozta vóna én szívesen, de bizony annyi gyerek között hogyan tudhassam, melyik másik?

— Ne bolondozz velem te szegény ember, mert megbánod! Hol a gyerek?

— Otthon van valamennyi. Gyere hát, válaszol ki közülök e tiedet, a keresztfiadat.

— Jó, menjünk! mondta az ördög. Azzal felült a szegény ember nyakába és ugyan parancsolta, hogy: előre!

Inkább én vigyelek, mint te engem, gondolta a szegény ember s megindult hazafele.

Hogy haza érnének, csak elkiáltja ám magát a szegény ember:

— Gyerekek! Vásárfiát hoztam! Kinek kell?

Micsoda? Annyi gyerek özönlött elé, ki innen, ki onnan, hogy nehéz lenne mindet előszámolni. Mert, hogy szóba szóm ne öltsem, a hét év alatt is született vagy kettő-három. Mint a hangyák úgy hemzseg-

tek a szegény ember körül s mind azt rikoltozta:

— Hol van hát éd's apám?

— Ehin a nyakamba, mondta a szegény ember.

— Megállj! ordította az ördög. Hiszen a falu összes gyereke ide gyűlt már.

— Mit-e, falu? Mind az enyém ez, egytől egyig. Pedig hatan himlősök is; azok oda bent vannak. Válassz hát közülük.

De a gyerekek ugyan oda-oda csiptek a vásárfiához, az ördög megsokallotta már a mulatságot.

— Hallod-e szegény ember? Vigyél innét tovább.

— Nem kell hát gyerek?

— Nem, ennyi nem! Ne kapkodjatok hát hozzám, te! Hisz' nem vagyok én marcipánból!

— Akkor hát menjünk, mondta a szegény ember; de ha neked nem köll gyerek, imhol vedd vissza az aranyakat is.

Azzal aztán usgye!... neki iramodott a szegény ember és meg sem állt a harangozó házáig. A harangozó meg éppen a templomba volt indulandó, hogy elibe topant a szegény ember.

— Hej lelkem komám, lihegte a szegény ember, az aranyakért jöttünk.

A harangozó pedig egyet hunyorított és így szolt:

— No éppen a legjobbkor. Oda indultam úgy is. Menjünk hát!

Megindulnak, mennek a templom felé.

Az ördög meg egyre jobban izgett-mozgott s mind azt hajtogatta:

— Hova megyünk már? Nem jól megyünk már!

Mikor aztán a templom elé értek, hirtelen kitérta a harangozó a templomajtót és nyakon kapván az ördögöt, rákiáltott:

— Kell-e arany, te pokolbéli? Ott lent van minden zacskó a kriptában.

Az ördög meg már eddig nem volt ördög, mert amint a templom belsejét meglátta, csak lefordult a szegény ember nyakáról, s ott azon nyomban fekete kutyává változott. Ment is volna, de fogta a harangozó.

— Most aztán ne sajnálja kend tőle a botot, biztatta a harangozó a szegény embert.

Hiszen ennek sem köllött sok biztatás: olyan sort vert a kutyán, hogy no!

Végre is kiszabadult a kezük közül a gonosz pára és vonitva elszárguldott.

Mikor mind ez megvolt, csak megszólal ám a harangozó:

— Tudja-é kend, miért biztattam kendet az ültrege?

— Nem én, szólt izzadó üstökét törülgetve a szegény ember.

— Mert hát az a sok zacskó arany, akit levittem a kriptába, azon szerint kavicsá vált, de az utolsó petáékig.

— Hej, haj! Miért nem szólt hát akkor elébb, hadd kötöttem volna a farkára a gonosznak!

Azzal aztán mentek, hogy megigyák az áldomását a nagy sornak. És hiszitek-e, nem-e: bizony csak a kocsmában vették

észre, hogy a szegény ember botja, már akivel az ördögöt

eltángálta, bizony merő szín-arannyá vált, a végén levő ólom meg gyémánttá.

Volt aztán öröm, mikor a korcsmáros se szólt, se beszélt, csak oda kinált érette négy véka huszast.

— Veszett fejszének a nyele, mondta a szegény ember, legalább minden fiamból esküdtet nevelek.

Hát megitták mindjárt az áldomást erre is

INNEN-ONNAN.

Jelzések a víz alatt. Amerikában nagy aranyu kísérleteket folytatnak egy találmánnyal, mely lehetővé teszi, hogy hangokat a víz alatt egyik helyről a másikra 12—14 kilométer távolsáig eljuttassanak. Egész társaság alakult már hogy tökéletesítse a találmányt, mely főképen a tengeralatti hajókra nézve igen fontos, de alkalmas arra is, hogy a víz felett járó gőzösöket is ködben a legnagyobb veszélytől megóvja. A találmányt a Metropolitan társaság hajóin alkalmazták és négy-öt heti megfigyelés után a társaság hajóinak kapitányai beszámoltak az eredménnyel. A bostoni világító-hajón, valahányszor a hajók feléje gyors menethen közeledtek, tenger-

alatti jelző-harang szólalt meg; így aztán mindig meg lehetett állapítani, hogy merre van a világító-hajó. Az egyik hajó nagy viharban közeledett a bostoni világító-hajó felé, melyet a ködben nem lehetett látni. Minthogy a kapitány a világító-hajó ködkürtjének a hangját nem hallotta, az új jelző-készülékhez folyamodott, melyen át tisztán hallotta a tenger alatti harang hangját és utána indulva, a helyes irányba térhetett.

*

Alá-épített város. Az amerikai Texasban levő *Galveston* városát, melyet óriási árvíz pusztított el, nem sokára alá építik. Még pedig nem csak az utcákat töltik fel, hanem a házak alatt levő talajt is. Ezzel akarják elkerülni megismétlődését az 1900. év

szeptember havában történt rémes szerencsétlenségnek, amely alkalommal a szélvihar és az árvíz 3000 házat rombolt szét s több mint 8000 ember-életet pusztított el. A töltések, melyek eddig fennállottak, elegendőknek bizonyultak a város megvédelmezésére, de csak addig, míg az orkán nem jött. Akkor a víz-állás a hivatalos jelentések szerint tizenöt láb magas volt. Az új tervek szerint a város talaját az öböl felé eső részben úgy fogják fölemelni, hogy az 17—20 láb magasan legyen a tenger színe fölött. Ennek a tervnek a végrehajtása kétségtelenül páratlanul nagy-szabású munka lesz.

*

34.800 korona egy bélyegért. Londonból ritka bélyeg-vásárlás híre jött. Egy ottani bélyeg-árverésen, melyen hatszáznál több bélyeg-gyűjtő vett részt, egy 1847-ből való, 5 filléres, kék Mauricius-bélyeg árát 34,800 koronára hajtották föl. Ez eddig a legnagyobb ár a bélyeg-vásár terén. A drága bélyeg nincs lebélyegezve és még sohasem volt forgalomban. Boldog birtokosa, aki oly kitűnő áron adott tul rajta, negyven évvel ezelőtt vette néhány fillérért s egyáltalán nem helyezett rá nagy súlyt, észre se vette; csak legutóbb, hogy a bélyeg-vásár küszöbén átnézte bélyeg-gyűjteményét. A Mauritius-sziget 1847-ből való bélyegei a legdrágábbak az összes bélyegek közt. A téglavörös egy-filléres Mauritius-bélyeg ára a mostani bélyeg-árjegyzék szerint 18.000 korona, a két-penc-es sötétkék Mauritius-bélyegé 24.000 korona. A minap eladott Mauritius-bélyeg azért oly drága, mert ritka hibás nyomása van. A bélyeg abba a gyűjteménybe kerül, amelyet VII. Edvárd angol király mint walesi herceg rendezett és amelyet most a fia gondoz. Ez a gyűjtemény egyike a világ legnagyobb bélyeg-gyűjteményeinek. 1890-ben 170.000 daraból állott.

*

A legmagasabb sodronykötél-vasut. Az európai ember előtt nem szokatlan dolog, ha ezt hallja, hogy Amerikában valami új pompás mű készül. Most is egy rendkívül érdekes mű építéséről hoz hírt a táviró. Argentínában nemrég kezdték építeni a világ leghosszabb és egyszersmind legmagasabban fekvő sodronykötél vasutját. A vasut a Kordillera-begyekben fekvő Mexicana érc-telepről fogja az érc-készletet szállítani az argentinai északi vasuti-vonal Chiletico állomására. Az ut a pálya kezdetétől

annak végéig 3536 méter esést mutat, hossza pedig 45 kilométer. A vasut végpontja 4585 méter magasságban fekszik a tenger színe fölött, tehát magasabb a Jungfrau csúcánál, melyhez most alagutat ásnak. Ha ehhez hozzá vesszük a Cordillerák zeg-zugos szakadékos hegyvidékét, elgondolhatjuk a vállalkozással járó óriási nehézségeket. Roppant sokat bajlódnak egybek közt a vas oszlopoknak, az óriási vas sodronyoknak, a gőzgépeknek, általában a vasut összes felszereléseinek a hegyes vidékre való felszállításával, amihez csak hegyi öszvéreket használhatnak. Az egyes gépeket ezért alkotó részeire szedik széjjel és apró darabonként óriási fáradsággal szállítják fel a szakadékokba.

*

Félmilliót a kutyájának. Alig ha volt négy-lábu földi lénynek akkora vagyona, mint annak a Castor nevű bernát-hegyi kutyának van most, aki félmillió koronát örökölt a gazdája után. A különös örökségről a párizsi lapok írnak.

A múlt héten halt meg Marseillesben egy gazdag kereskedő, Jean Lorraine, aki mintegy négy milliót hagyott a családjára olyan kikötéssel, hogy abból félmillió Castorra jusson. A derék Castor hatalmas bernát-hegyi eb s ezelőtt három évvel az életét mentette meg a gazdájának. A kereskedő tudni illik fürdeni ment a kutyájával és uszás közben göresöt kapott, minek következtében alá merült s okvetlenül belefullt volna, ha Castor, a született életmentő, ki nem ragadja az árból. Ezt akarja most a halás halott megjutalmazni. A fél milliót persze nem úgy hagyta rá, hogy már most ezer frankos bankjegyeket egyen a kutya; de igenis minden nap frissen készült pecsenyét s mindent, amit szeret. Továbbá állandóan egy inas legyen mellette, akinek nem szabad bántalmazni az ebet. Ez az inas vigye szórakozni, utazni Castort s általában gondoskodjék arról, hogy mindig kellemesek legyenek Castor napjai. Ha aztán egy napon elköltözik az élők világából, temessék el és állítsanak neki sirkövet. A félmillió felét pedig öröklí az állat-gyógy-intézet, míg a másik felét az elhunyt kereskedő családja kapja.

Az örökségen senki sem lát Marseillesben nevetni valót; ismeri az egész város a szép nagy kutyát és mindenki tudja azt az életmentési történetet róla. Castor különben még igen sok életmentésben segített már ezen kívül is.

A LEGDRÁGÁBB KINCS.

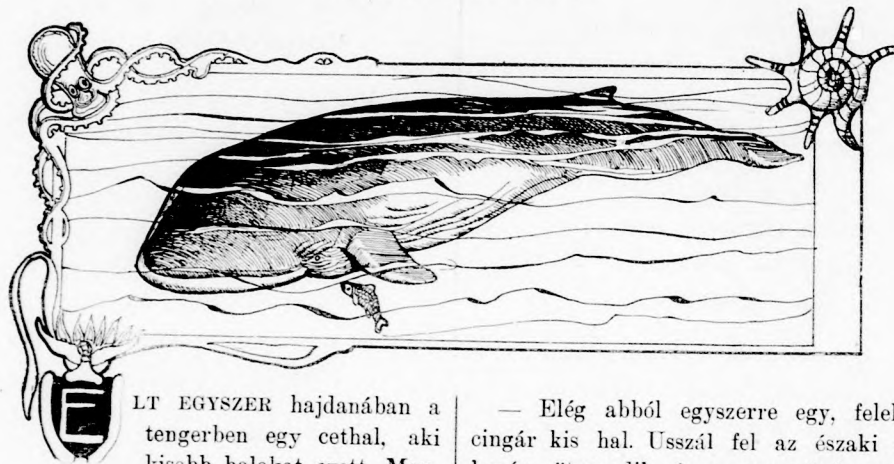
Bizony furesa eset volt az,
Észszel föl se érem:
Angyal szállt a magas égből
Aranyos ezekéren:
Elé fogva négy csillogó
Lenge szárnyu lepke,
A kocsinak kerekeit
Ezer gyémánt lepte.
S Lottikának szolt az angyal:
»Szállj be kis leányka!
Elviszlek most lepke-szárnyon
Fel a mennyországba!«
Beülteti s hopp lá, gyorsan,
Mint napfény suhannak —
Egyszerre csak látja Lotti,
Hogy a mennybē vannak.
Majd elállt a szeme-szája . . .
Mennyi fény és pompa!
Cukorkák és sütemények
Termettek mint gomba.
Szöke haju babák csüngtek
Minden egyes fárul,
S a sok angyal játékokat
Majdnem ingyen árul.
S így szólnak az angyalok:
»Tartsad a kötényed!
Cukor, játék mind tiél lesz
Mi csak bele férhet.«
S Lottikának kötényebe
Gyülik a cukorka,
S a játék közt alig látszik
Piciny, pisze orra.
Mikor megtelt a köténye,
Szól Lotti eképen:
»Jó angyalok, a játékot
Megköszönöm szépen.

Mennyi játék egy halomban!
Mint valami álom!
Azt se tudom, ezt a sok jót
Miképen hálálom.
Most még az az egy kérésem,
Hogy a földre szálljak.
Hadd mutassam a sok szépet
Édes jó anyámnak!«
És felelt az angyal-sereg:
»Nem eresztünk téged,
Ki a mennybe szállott egyszer,
Vissza sohse térhet.«
Fájdalmasan mondja Lotti:
»Nem kell nekem semmi!
Hagyjatok csak jó anyámnak
Ölében pihenni.
Hadd szálljak a földre vissza,
Ha nem is oly tarka;
Hadd ringasson, úgy mint eddig,
Éles anyám karja!«
Sóhajt busan, keservesen
Szemét dörzsölgetve,
S im egyszerre vigra válik
A Lottika kedve.
Mert álom volt a mennyország
S angyaloknak serge.
Fölebredt s a nagy örömtől
Könnye sűrűn perge.
Oda rohan jó anyjához
Csókolgatja ajka,
S mint a rózsán csüng a bimbó,
Ugy csüng Lotti rajta.
S így szól: »Cifra játék-szerem,
S gyémánt kocsim nincsen —
De te itt vagy édes anyám,
A legdrágább kincsem!«

Feleki Sándor.

HOGY LETT A CETHALNAK OLYAN SZÜK TORKA.

— Kipling Rudyard elbeszélése. —

LT EGYSZER hajdanában a tengerben egy cethal, aki kisebb halakat evett. Megette a ténta-halat, a ton-halat, a héringet, a töke-halat és sok egyéb halat. S akár hány halat talált a tengerben, mind bekapta egyszerre, így ni! Ugy hogy utoljára csak egy kis hal maradt a tengerben, egy cingár hal s ez ott uszkált a cethal jobb füle mellett, úgy hogy sohasem került az utjába. És a kis cingár hal így szólt vékony cérnaszál hangján:

— Nagy hatalmu és nemes cet, megkóstoltad-e már az embert?

— Nem én, felelt a cet. Milyen az?

— Pompás izű, felelt a halacska.

— Hát hozz ide néhányat, mondá a cethal s farkával felkavarta a tenger hullámain.

— Elég abból egyszerre egy, felelt a cingár kis hal. Usszál fel az északi szélesség ötvenedik és a nyugati hosszúság negyvenedik fokáig (ezt el ne felejtöd, mert ez a varázslat), és meglátod, hogy ott ül egy tutajon, a tenger közepén egy hajótörést szenvedett hajós. Nincs rajta egyéb, mint a kék vászon nadrágja, a nadrágtartója (el ne felejtöd a nadrágtartót) és zsebében a bicskája, csak hogy meg kell mondanom, hogy nagyon okos és ravasz egy fickó.

Ekkor aztán a cethal elkezdett uszni s uszott az északi szélesség ötvenedik, s a nyugati hosszúság negyvenedik fokáig amilyen gyorsan csak birt s ott ült magányosan egy tutajon, a tenger közepén egy hajótörést szenvedett hajós, akin nem

volt egyéb, mint a kék vászon nadrágja, meg a nadrágtartója (jól megjegyezd: a nadrágtartója) és zsebében a bicskája; ott ült s lábát a vízbe mártogatta. (Édes anyja megengedte neki hogy a lábával evezzen, különben egy viláért se tette volna, mert nagyon okos, jó fiu volt.)

Ekkor a cethal kinyitotta a száját, mind jobban, jobban, jobban

ugy hogy csaknem a farkáig ért már s ekkor elnyelte a hajótörött hajóst, a tutajt amelyen ült, a kék vászon nadrágját s a nadrágtartót (remélem, nem felejtetted el) és a bicskáját is. Mind lenyelte egyszerre az ő sötét, meleg gyomrába, azután megnyalta a szája szélét s háromszor fordult meg a farka körül.

Hanem ekkor a tengerész aki nagyon okos és ravasz fickó volt, benn ült a cethal sötét, meleg gyomrában, elkezdett ugrálni-bugrálni, táncolni és forogni, szökdecselni és mászkálni, azután elkezdett kiabálni, lármázni, sikoltozni, üvöltöni, jajgatni, búgni és zúgni úgy, hogy a cethal kezdte magát rosszul érezni. (Nem felejtetted még el a nadrág-tartót?)

Ekkor így szólt a kis cingár halhoz:

— Kellemetlen teremts ez az ember, még majd csuklani kezdek tőle. Mit csináljak?

— Mondd meg neki, hogy jöjjön ki, felelt a halacska.

Ekkor a cethal lekiáltott a torkába a hajótörött tengerészhez:

— Jer ki és viseld jól magad. Én már csuklani kezdek.

— Olyan nincs! felelt a tengerész. Vigy el engem előbb az én szülő-földemre, a fehér sziklás Albion partjára, s akkor majd meggondolom a dolgot. S elkezdett tovább táncolni és ugrálni.

— Jobb lesz, ha haza viszed, mondá a halacska a cethalnak. Én figyelmeztetlek, hogy ez nagyon okos, ravasz egy fickó.

A cethal nem tehetett egyebet, elkezdett uszni s uszott, uszott mind a két uszó szárnyával és a farkával ahogy csak birt, pedig folyton csuklott. Végre a tengerész meglátta szülő-földjét, a fehér sziklás Albiont, felszökött félig a partra s kinyitotta a száját akkorrára, ahogy csak birta

és azt mondta: »Tessék kísétálni, itt a kijárat!« S abban a pillanatban, amint azt mondta: *itt*... a tengerész kiugrott a szájából. Csak hogy amig a cethal úszott, a tengerész, aki nagyon okos, ravasz fickó volt, elővette a bicskáját s a tutajt apró darabkákra vagdosta, s rácsot csinált belőle, melyet jól összekötött a nadrág-tartójával (most már tudod, miért nem volt szabad elfelejteni a nadrág-tartót) s felhuzta ezt a rácsot a cethal torkába, ahol megakadt. Ezután ezt a mondást mondta neki, te pedig jegyezd meg magadnak:

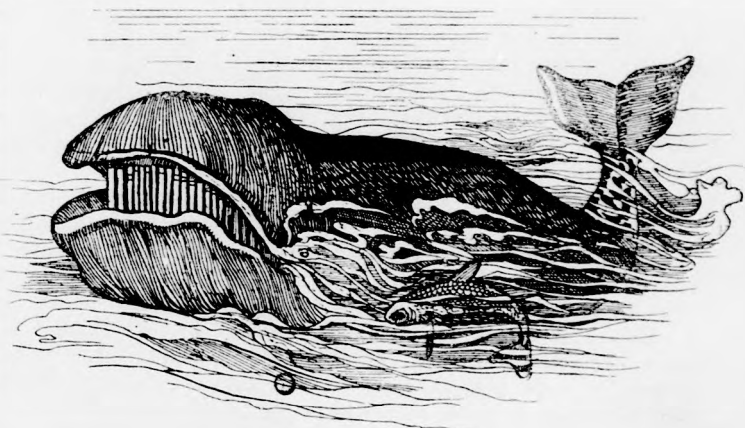
Egy ráccsal megakasztottam ételedet.

Azután nyaka közé szedte a lábait s futott haza az édes anyjához, aki megengedte neki, hogy lába-ujját a vízbe mártsa. Azután megházasodott s ma is boldogul él, ha meg nem halt.

És boldogul élt a cethal is. Csak hogy ezentul az a rács a torkában, melyet nem tudott se lenyelni, se kiköhögni, nem engedti, hogy nagy halakat nyeljen s csak apró hallal él. S ezért nem nyel el a cethal embert, se kis fiút vagy lányt.

S a kis cingár hal elszökött és elbujt az egyenlítő mögött a sárban, mert félt, hogy a cethal nagyon megharagudott rá.

A tengerész haza vitte a bicskáját, s a kék nadrágot is magára vette minden ünnepnap, de a nadrágtartó ott maradt a cethal gyomrában, avval kötötte össze a rácsot. Itt a vége.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A négerek és a méhek. Az ausztráliai négerek bámulatos leleményességet fejtenek ki a vad-

méhek kipuhatolásában. A méheknek tudvalevőleg sok vízre van szükségük. Ezt igen jól tudják a négerek és ez szolgáltatja eljárásuk alapját. A méhre, vagy helyesebben mézre vadászó néger tele veszi száját vízzel és lefekszik valami pocsolya mellé, hol méheket lát vizet szüresölni. Ha egy méh a közelében a földre száll, leföcskendezi a szájában levő vízzel. A szegény átázott méh természetesen nem tud felszállni és most már a néger óvatosan megfogja és egy picike kis vatta-pihét biggyeszt a hátára, mire a méhet ismét szabadon bocsátja. A felszálló méh most félig nedvesen és teherrel a hátán csak nehezen és lassan tud repülni, úgy, hogy az utána iramodó néger képes az állatot legalább szemmel követni és rendszeren meg is találja így, a pihés kalauz nyomán haladva, annak családját, persze vesztére a szegény méheknek, mert legott hozzálát a füstöléshez, hogy mézüket birtokába ejthesse, amire aztán a szerencsés vadász családja vig lakmározáshoz lát a kincses fatörzs tövében.

A tengeri-halak szín-változása. Ujabb időben több természet-tudós megfigyelte, hogy egyes halak alvásközben változtatják a színüket. A színek rendszeren megsötétednek s az esetleges csíkok, rajzok élesebbé válnak. A szín megváltozása legtöbbször úgy történik, hogy a megváltozott szín jobban beleolvad a környezet színébe s

így az állat alvásközben némileg védve van ellenségeitől. Egyes fajok színének megváltozása olykor nagyon bonyolódott, mint például a *stenotomus chrysoptis* nevű tengeri halé. Ez a hal éber állapotban ezüstfehér, szivárvány-szinű zománccal. Éjjel alvásközben az ezüstfehér szín bronzbarnává változik s hat sötétebb sáv mutatkozik rajta. Ha álmában hirtelen megzavarjuk s világosságot gyújtunk közelében, színe pár pillanat alatt ismét ezüstfehérre válik. A *hunacanthus* hálnál is megvan ez a változás. A hal éber barna, helyelközzel sötét-zöld foltokkal, éjjel azonban az egész hal sötét-zölddé lesz és ez a szín a tengeri-fü és sziklás tenger-fenek színével egybe olvadva, jó védelmül szolgál. A tintahal színe is megsötétedik álom-közben, úgy, hogy éjjel alig lehet környezetétől megkülönböztetni.

*

Pusztul az elefánt. Angolországban erősen követelik a kormánytól: védje meg az — elefántot. Attól lehet tartani, hogy a hatalmas és szelid állat a mammut sorsára jut: eltűnik végképen a föld színéről. Dél-Afrika egy részéről már szinte teljesen kiirtották a folytonos vadászattal, hajszával. Sok száz mértföldnyi területeken, ahol még néhány évtizeddel ezelőtt sűrűn legelésztek az elefánt-csordák ma már nyoma sincs ennek a sok minden hasznos munkára alkalmas, szinte háziállattá szelidíthető hatalmas vadnak. Csak a Fokföld az, ahol törvény védi a kipusztulásra szánt elefántot immár hetven esztendő óta. Ott kemény büntetéssel sujtják azt, aki ok nélkül ejt el egyet. Nincs is annyi elefánt sehol egész Dél-Afrikában, mint ebben a tartományban.

*

FEJTŐRŐ.

Pótló rejtvény.

Szerkesztette Reichel József.

- él
— szem
— ő Helyesen pótolván,
— ér az első betűk össze-
— ó olvasásából egy jeles
— kos királyunk neve de-
— ár rül ki.
— apály
— lom.

Találós kérdések.

Beküldi Boczkó Béla.

1. Melyik lóval lehet halat fogni?
2. Melyik tóban van tента?
3. Milyen zsák van a bibliában?
5. Melyik cső halhatatlan?
5. » hó meleg?
6. » hó hideg?
7. » tó száraz?
8. » ló szereti a csibét?

Oszlop-rejtvény.

Szerkesztette Breuer Lajos.

R	B	R	B	Ravasz állat
B	R	K	K	Gyümölcs-faj
GY	NY	O	Ó	Kép körül szokták alkal- mazni
O	Ó	Ó	Á	Ragadozó madár.
Ó	A	A	Á	Szélvihar
A	M	A	A	A láb egy része
K	M	A	M	Régi híres város

Ezen sorokba oly szavakat tégy, hogy a vastag kockákba oly betűk jussanak, melyek felülről lefelé olvasva, egy váráról híres város nevét adja.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** és **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 3-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Rejtett nevek: 1. Borbála.

2. Jenő.

Csiga-rejtvény: 1. Hunyadi János.

2. Ne szólj szám nem fáj jejem.

Rejtett szók: 1. Porosz.

2. Vánkos.

Betű-rejtvény: Béna, Egyenes.

M e g f e j t ő k : Hégel Ilus és Ákos, Vörösmarthy Ida, Rakovszky Menyhért, Berzsenyi Dóra és Ádám, Medveczky Margitka és Sándorka, Kán Henriette, Milutinovits Corinna és Janka, Aninger Sasa, Klára és Jolán, Unger Erna és Józsa, Szabó Gyula, Bodolai Loránd és Duci, Klein Flórika és Ferenc, Wagner Elzi és Jenő, Poll Kata, Klein Margit és Feri, Matskássy Magda, Bayer Sándorka, Váradi József, Blau Rózsika, Muszil Vilmos, Goldstein Anna és Erna, Halmi áll. gazd. felső népiskola nevében: Baber Antal, Baber Ferenc és Tóth Mihály, Szalay Margit, Aurél és Pisti, Wittmann Erzs, Holczmann Erzs és Margit, Jung Ilus, Rétay Margitka, Marsovszky Etelka, Maixner Emil, Geréb Andor, Kűszler Pista, Jeszenszky Margitka, Feilitzsch Cécile, Frankl Kornél, Surányi János, Keczer Ilona, Benyovszky Pista és Béla, Oblath Leó, Csillag Kornél és Erzs, Fülep Erzs és Olga, Kiss Jenő és Károly, Schiller Ilonka és Miklós, Sörös Erzsike és Irmuska, Gálbory Ernő, Thyll Laci, Frankl Lilly, Breuer Lajos, Mérey Dalma, Erdődy Leona, Pichler Istvan, Hertelendy Andor, Marton Pista és Ilonka, Szánthó Laci, Paulik Irke, Prilisauer Zoltán, Tischler Mici és Lajos, Vilikó Margit, Kondor György, Szemző István, Reichel József, Kováts testvérek, Tusák Ervin, Vertán Nellike és Mariska, Wurm Bettyke, Pruzsinszky Margit, Biró Miklós, Pasiuth Adél, László és Endre, Tikos Magda, Horváth Pistike, Radó Lili, Könyöki Matild és Józsi, Balla Melánia, Spányi Mariska és Magda, Fränkl Alice, Ungár Erzsike és Sándor, Könyöki Izolda és József, Fridrik Margit, Färber Zelma és Boris, Weisz Lenke, Margit és Andor, Herzfeld testvérek, Fráter Iván, Prister Gemma, Rothauser Miksa, Babics Madeleine.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: **3 korona** áru könyvet nyert **Fridrik Margit, Fogarasz**; — **5 korona** áru könyvet **Wurm Bettyke, Morva-Ostrau**; — és **8 korona** áru könyvet **Balla Melánia, Martfü**, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 2-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Berzsenyi Dóra, és Ádám, Keresztes Jancsi és Józsi, Gerébi Iduska, Michnay Gyula, Poll Kata, Mittelmann Miksa, Budai Lacika, Böhm Árpád, Blau Rózsika, Muszik Vilmos, b. Eötvös Rózsika, Fodor Imre, Karácsony Sándor, Marsovszky Etelka, Fazekas József, Weiser Artur, Szarvas Janka, Gedeon Rózsika, Dávid Katóka, Kiss Jenő és Károly, Baky Magda, Mihályi Évike, Sörös Erzsike és Irmuska, Gálbory Ernő, Pájer Erzsike, Hertelendy Andor, Iványi Ernő, Sárkány Vali és Thessa, Resetárits Lajoska, Czukrász Zoltán és Gyuszika, ifj. Metzger Ede, Endrényi József, Pataki Laci, Reichel József, Szabados Pannika, Genersich Mar-

git, Pruzsinszky Margit, Kovács Margit és Ilonka, Horváth Pistike, Jankovits Cella és Janika, Heller Simon és Árpád, Kremser Irma, Géza és Gyula, Bibél Liszka, Ránd Rikárd, Dessewffy Béla, Weisz Lenke, Margit és Andor, Hirschfeld Erzsébet és István, Tusák Ervin, Ungár Sándor és Erzsébet, Löbl Pepi.

A „KIS LAP” NAPTÁRA.

Sokan fordultatok hozzám, hogy miért nem kaptatok erre az évre naptárt? Erre a kiadó-hivatal azt üzeni, hogy azért nem, mert meg sem ígérte. Mégis, hogy kedveteket ne szegje, úgy határozott, hogy az új tanévre (septemberre) minden előfizetőnek csinos fali naptárral fog kedveskedni.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Az első három díjjal kitüntetett pályaművek közlését a „Kis Lap” következő számában kezdem meg. Ezt válaszul több rendbeli kérdésre.

*

Tischler testv. Ketteje bevált. — ifj. Bónyi Adorján. A seregből kettőt szakítottam ki. Miért egy lapon 5-ör bigyeszteni oda a nevedet? Elég egyszer. Rajzaid ügyesek. — „Visszaemlékezés”. No iszen! Adna neked Elek bácsi, ha ezeket a te kriminális verseidet olvasná. Jobb lesz, ha meg se mutatjuk neki. — Balogh Juliska. Serdültebb kis lányok részére vonzó és tanulságos elbeszéléseket írtak Gyarmathy Zsigáné, Tutsek Anna, Nógáll Janka, s még többen jeles hazai író nők. Bár mely könyvkereskedés révén megszerezhetők ezek művei. — Böhm Árpád. Nyilván a megfejtés beküldésének határnapját tudakolod, amit világosan kellett volna megjegyezned. Ha úgy van, amint sejttem, válaszom ez: a lap keltétől számítva egy hét. — Szabó Pali, Blau Rózsika. Szabatos szerkesztés, de fölötté könnyű rejtvények. — Kiss Antal. Azt a csóka-históriát ügyesen írtad le. Közlöm s képet is rajzoltatok mellé. — Poll Kata. Soraidat kellemes ndomásul veszem. — Hubay Ferike. Levélkéd *kiadó* részével (címszalag) a *kiadó*-hivatalhoz fordulj. (L. »Forgó b. 10 p.c.) — Klein testv. Besoroztam. Kötők írása? A levelek egyik lapján az írás feltűnően szép, a másikon már nagyon meghanyaglik. Nincs türelmetek a levélkét egyforma gondtal megírni? — Baky Magda. A te jó kisasszonyod vezetése mellett sikerülni fog a többi is. — Fülepp testv. A második megjelen. — Benyovszky testv. Ha nevetek a névsorban nem jelent meg, bizonyára nem is kaptam. — Kúszler Pista. U. I. az egykori Miczus az ő serdültebb korában igen jó író-deákod neked. Tetszett is neked a nevedben írt vidám levélkéje, meg az, hogy intéseim fogtak rajta. Már most aztán te is ragadj tollat s magad írd. — Fazekas József. A kiadó-hivatal nyomban segítene bajodon, ha a leveled élén vagy alján ott volna a keltezés helye. (L. »F. b. 10 p.c.) — Marsovszky Etelka. Kettejét közlöm. — Jung Hus. A latinban *c* az *e* és *i* előtt *e* és nem *k*. A gondosan összeállított második, sorát várja. — Magyar Sándor. Kedves név, kedves helyről. Nyilván a jeles és szeretett n.-kőrösi orvosnak, kinek nevét viseled, vagy te az unokája, a kis-kőrösinek, az én hajdani való barát-

tomnak meg az unoka-öcsse. Így van-e? Rejtvényeid közül az első hibátlan, de az én nevemre ne csináljatok rejtvényeket. A másodikat, kiigazitva, bezoroztam. — Keczer Ilona. A feladványban benne van a megfejtés is. Tán így adnád fel: mely számok azok, amelyeket egyazon sorban a meglevőkkel összeadva, kapjuk a 30-at? Így kiigazitva, küldjed be újból. A többiből kettőt választottam ki. — Erdődy Leona. Megint csak kedvezőtlen hirt köllvennem Laci felől. Bizony fájlalom. — b. Eötvös Rózsika. Mentől előbb lássam soraidat. — Szentirmai Imre. Sok, nagyon sok a beküldött munka. Míg olvasás alá kerülhetnek a tied, türelemmel várjad. — Keresztes testv. Nem új dolgokat közöltök velem. — Petényi Pálma. Gondom lesz rá. — Fürst Sárika. Az egyiket itt fogom. — Färber Zelma és Boris. Helyet szoritok neki. — Wurm Bettyke. Majd más uton teszek eleget kívánságodnak. — Biró Miklós. Akár régi, akár új hívem vagy: minden megfejtőnek nevét közlöm, ha a megfejtése helyes. Szívesen fogadlak. — Tusák Ervinke. Bizony nagyon is könnyűcske a te rejtvényeid egy része. A másik részéről nem mondhatok véleményt, mert a megoldás nem foglaltatik benne a leveledben. — Kósik Gyula. Nem értem soraidat. — Kovács Margit és Ilonka. Örömtök, hogy szereretitek a *Kis Lapot*, nekem is ötmöm. — Generich Margit. Sőt megkövetelem, hogy aki nem tud egyenest írni, vonalozza meg a papirosát. A *Kis Lap* már szombaton jut minden olvasója kezébe. — Ungár Erzsike és Sándor. Ugyancsak bőven ontjátok! Egyik-másik megjelen. A tréfás elbeszélés min fordul meg, nem bírtam megérteni. — Bleuer Bandi. Azt a nevet oly sürűen alkalmaztátok, hogy minden formájában legott fölfejtik a te olvasó-társaid. Valami más jelesünket válaszd. Az ügyes rajz kinek a munkája? — Pataky Laci. Nagyon is könnyű. — Breuer Lajos. Soraidból mindenki azt értené, hogy az a szám a te kezeden veszett el. Ha csak kimaradt: a *kiadó*-hivatalhoz kellett volna fordulnod, mint erre a »F. b. 10 p.c. meg-tanít. A másakra nézve: várd be türelemmel. — Reichel József. Annyit már megértettél, hogy a megfejtők között a sors dönt. A rejtvényeket külön-külön s nagy betűkben írd föl, mert a leveledben mind az egymás hegyén-hátán vannak. Könyv-kérdésedre a *kiadó*-hivatal ad választ. Ottan tudakozódj. — Hertelendy Andor. Az első üzenet középső része szól neked is. Egy rejtvényednek sorát ejtem. — Kovács testv. Szívemből kívánom, hogy a sötét felhő, mely fölöttek borong, szoroljon el s ismét vidáman ragyogjon le rátok a zavartalan családi boldogság. A levél-írás komoly munka. Arra mindig időt kell szakítani magatoknak. — G. F. Nyolcszoros tiz strófa olyan csepp kis dologra! A verseselése elég tisztességes, de maga az előadás színtelen. — Milutinovic Corinna és Janka. Az egyik némi bővítéssel jelen meg. — Szigriszt Emil. Soraid, de főképen édes anyád, az én régi kedves kis olvasómnak megemlékezésé nagyon jól esett az én szívemnek. Én is a legmelegebben emlékezem róla s szívből küszöntelek mindnyájatokat. — ifj. Schulek György. Hiszen a te kocka-rejtvényed csak *egy* irányban olvasható! A másik kettőnél is jobbat várok. — Braun Mariska. Nem elég a feladatot küldened be. Annak a megfejtését is mellékeljed. Csak nem feketem neki minden megoldatlan rejtvény fölfejtésének. Én csak azt vizsgálom, helyesen van-e megszerkesztve. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.